

ГЛАВА ПЕТА.

Заключеніе.

Ето прочее способъ-тъ, който е опрѣдѣлила Божія-та мудрость за напрѣдуваніе-то въ добры-тъ дѣла. Богъ не ни говори въ евангеліе-то, *който варди законъ-тъ, ще ся спасе чрѣзъ него*, нито говори че, *който прави искупваніе за грѣхове-тъ си съ твърдѣ многочисленны добры дѣла, ще ся оправдае*. Но напротивъ говори, че спасеніе-то ни не е отъ дѣла-та, *за да ся не похвали никой*. (Еф. 2; 9.) И кой по вѣроятнo ще ся старае да живѣе свято, человекъ-тъ ли, който ся труди да ся удостои за небе-то чрѣзъ точно-то соблюденіе на всякъ заповѣдь на Божій-тъ законъ, или който вѣрува че Христосъ испълни вмѣсто него законны-тъ исканія (Рим. 10; 4) и че Богъ иска отъ него да струва добры дѣла не като основъ на оправданіе-то си, но като доказателство на любовь-тъ, и на благодарность-тъ си? Явно е че вторый. *Грѣхъ-тъ нѣма да вы обладае; защото не сте подъ законъ-тъ, но подъ благодать-тъж*. (Рим. 6; 14.) Християне-тъ сж призвани въ свободж, (Гал. 5; 13.) отъ яремъ-тъ на законъ-тъ, който иска повече отъ колкото може да направи единъ человекъ падналъ. Като сж были роби на грѣхъ-тъ, и на страхъ-тъ на смърть-тъж, ся възвысиха да станжтъ пріятели, и братія Христови и сынове Божіи, *за да му служатъ безъ страхъ съ святость, и правдж*